



Arrest

nr. 157 894 van 8 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juli 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat K. BLOMME en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Georgisch staatsburger van Georgische origine te zijn. U werd geboren op (...) in de Georgische plaats Djigali, Tsalendjikha, regio Samegrelo-Zemo Svaneti. U bent officieel gehuwd met N. S. (...), met wie u ook 3 kinderen heeft.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Georgië verliet omdat u er problemen kende met de Georgische autoriteiten vanwege uw lidmaatschap van en activiteiten voor de politieke partij United National Movement (UNM). Sinds 2010 was u lid van deze partij en was u ook officieel tewerkgesteld bij UNM in

het district Mtatsminda. Omwille van uw job huurde u sinds 2010 ook een appartement in Tbilisi, terwijl uw vrouw en kinderen bij uw moeder in Djigali woonden. Uw problemen begonnen nadat uw partij in 2012 de parlementsverkiezingen verloor en Georgian Dream aan de macht kwam. Op 27 september 2013 werd u tijdens een demonstratie tijdens de presidentsverkiezingen gearresteerd samen met verschillende andere leden van UNM. Na 3 dagen werd u echter terug vrijgelaten. Op 20 april 2014 werd u vervolgens door een onbekende op het hoofd geslagen toen u uw appartement wilde binnen gaan. Hierdoor verloor u het bewustzijn. Een buurman vond u en bracht u uiteindelijk naar uw appartement. U bleef nog 2 dagen in uw appartement om te bekomen en vertrok daarna naar uw dorp, Djigali, om er bij uw gezin te verblijven. U bracht ook de partijverantwoordelijke van uw district, L. I. (...), op de hoogte van uw problemen. Hij raadde u aan u een tijdje rustig te houden, wat u ook deed. Na een tiental dagen keerde u uiteindelijk terug naar Tbilisi en hervatte er uw werkzaamheden voor UNM. In september begon uw partij aan de voorbereidingen voor de grote demonstratie die zou plaatsvinden op 15 november 2014. Ook u begon propaganda te voeren voor deze betoging. Op 8 oktober 2014 bevond u zich hiertoe op de Lilomarkt in Tbilisi. Plots werd u er benaderd door een politieagent die u vroeg hem te volgen, wat u ook deed. Vervolgens werd u door hem in een wagen geduwd, waarin ook 3 andere agenten zaten. Ze namen u mee in de richting van Gombori. Op een bepaalde plek langs de weg naar Kakheti, aan de oever van de Iori, werd u uit de auto gehaald. U werd van uw kleren ontdaan, beledigd en ernstig mishandeld. De agenten namen uw kleren en portefeuille mee en lieten u uiteindelijk voor dood achter. U werd er gevonden door een visser, die u zijn jas gaf en naar de weg bracht. Daar stopte u een langeafstandstaxi, die u naar uw nicht in de Afrikawijk in Tbilisi bracht, waar u de nacht doorbracht. De volgende dag bracht de man van uw nicht u naar uw moeder en gezin in Djigali. Onderweg stopten jullie eerst nog aan uw appartement in Tbilisi om er al uw spullen op te halen en ook in het Republikeinse ziekenhuis van Zugdidi voor een controle. Daar kreeg u te horen dat u een scheur had in een van uw ribben. Na dit incident beseftte u dat u niet langer veilig was in Georgië en begon u uw uitreis te regelen. Op 18 oktober 2014 belde u L. I. (...) op. U bracht hem op de hoogte van uw problemen en uw plannen om Georgië te verlaten en vroeg hem om een nieuwe partijlidkaart, aangezien uw vorige door de politie samen met uw portefeuille was meegenomen. Nadat u op 20 oktober 2014 uw nieuwe lidkaart had ontvangen, vertrok u naar Poti, van waar u uw reis naar Europa aanvatte.

U reisde uiteindelijk vanuit Poti met een goederenboot naar Odessa, Oekraïne. Vanuit Odessa nam u vervolgens de trein naar Lvov. Daar zocht u een smokkelaar die uw reis naar België kon regelen. Uiteindelijk vond u een vrachtwagenchauffeur die u tegen betaling illegaal naar België wou brengen. U bereikte België op 29 oktober 2014 en diende op 3 november 2014 een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw partijlidkaart, uw rijbewijs, een attest van UNM en een kopie van een rekeninguittreksel.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw herkomstland heeft verlaten omdat u in Georgië problemen kende met uw autoriteiten vanwege uw lidmaatschap van en activiteiten voor de politieke partij United National Movement (UNM).

Zo werd u op 27 september 2013 gearresteerd tijdens een betoging naar aanleiding van de presidentsverkiezingen. Op 20 april 2014 werd u door een onbekende buiten bewustzijn geslagen toen u uw appartement wilde binnengaan en op 8 oktober 2014 werd u door politieagenten zwaar mishandeld en voor dood achtergelaten.

U slaagde er echter niet in uw asielrelaas aannemelijk te maken. Volgens onze objectieve informatie (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier), won de Georgian Dream-coalitie onder leiding van Bidzina Ivanisjvili op vreedzame en regelmatige wijze de parlementsverkiezingen van 1 oktober 2012 en de presidentsverkiezingen van 27 oktober 2013 van de United National Movement (UNM), die Georgië bestuurde sinds de Rozenrevolutie van november 2003. Uit de informatie blijkt dat er geen sprake is van concrete gevallen van fysieke agressie of doodsb bedreigingen door vertegenwoordigers van de autoriteiten tegen gewone sympathisanten of activisten van de UNM. Waar er uit de informatie blijkt dat er zich incidenten van fysieke agressie of bedreigingen hebben voorgedaan, dient gesteld dat deze incidenten uitgingen van individuen, zonder dat er sprake is van een orkestrering door Georgian Dream, die dergelijke incidenten integendeel openlijk veroordeelde. Bovendien blijkt dat de autoriteiten niet betrokken zijn bij dergelijke incidenten en dat ze redelijke maatregelen nemen om dergelijke incidenten trachten te voorkomen, waardoor de schade steeds beperkt bleef, en dat ze ook optreden tegen de daders van gebeurlijke incidenten. Ook de organisatie Georgian Young Lawyers' Association (GYLA) geeft aan dat er geen reden is om aan te nemen dat een aanhanger van UNM niet op bescherming van de politie kan rekenen.

In het licht van het voorgaande hebt u, in tegenstelling tot uw verklaringen, in geval van terugkeer naar Georgië vanwege de autoriteiten geen redenen om fysieke agressie of doodsb bedreigingen te vrezen

alleen omdat u een sympathisant of activist van de UNM bent/geweest bent. Evenmin zijn er concrete aanwijzingen voorhanden waaruit kan worden afgeleid dat u zich, ingeval van bedreiging door derden, niet zou kunnen beroepen op de bescherming geboden door de huidige Georgische autoriteiten, noch beschikt het CGVS over informatie waaruit kan blijken dat de geboden bescherming niet zou voldoen aan de bepalingen voorzien in artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan die het tegendeel aantonen.

Vooreerst waren uw verklaringen op verschillende punten vaag, inconsistent en weinig overtuigend. Zo werd u bij het CGVS gevraagd of u voor het incident op 20 april 2014, waarbij u door een onbekende op het hoofd werd geslagen, ooit reeds problemen had gekend. Hierop antwoordde u dat indien er geen rekening werd gehouden met de slagen en de arrestaties en daarop volgende vrijlatingen tijdens demonstraties, er voorheen geen incidenten hadden plaatsgevonden. Op de vraag of u voor het incident bij de ingang van uw appartement ooit geslagen of gearresteerd werd, antwoordde u dat dit verschillende keren was gebeurd. U vervolgde dat er vasthoudingen waren, maar jullie op de 2de of 3de dag vrijgelaten werden. Op de vraag wanneer u voor de eerste keer gearresteerd werd, repliceerde u vervolgens dat er tijdens elke demonstratie detenties waren. U vervolgde dat toen jullie aan de frontlinie stonden en ze de demonstratie uiteendreven, jullie gearresteerd werden, niet enkel u, maar ook uw collega's. Gevraagd tijdens welke demonstratie u dan voor de eerste maal gearresteerd werd, verklaarde u zich niet te kunnen herinneren tijdens welke demonstraties. U vervolgde dat er ongeveer 3 keer per maand demonstraties plaatsvonden in 2013 en 2014. Mensen werden toen meegenomen en later opnieuw vrijgelaten. Tijdens het jaar 2013, toen er verkiezingen waren, waren er overal problemen en op 27 september 2013 waren er presidentsverkiezingen en gebeurde er ook iets met u. Er attent op gemaakt dat redelijkerwijze van u verwacht kon worden dat u zich zou herinneren wanneer u voor de eerste keer gearresteerd werd aangezien dit een ingrijpende gebeurtenis moet zijn geweest die u voorheen nooit eerder had meegemaakt, antwoordde u dat u op 27 september 2013, toen er presidentsverkiezingen waren, ook gearresteerd werd (CGVS, p. 19-20). Uit het geheel van deze verklaringen kan geconcludeerd worden dat u in Georgië meermaals gearresteerd werd omwille van uw politieke lidmaatschap en/of activiteiten. Ook eerder tijdens datzelfde interview had u reeds soortgelijke verklaringen afgelegd. Zo vermeldde u dat jullie, dit is u en uw collega's, informatie tegen de huidige regering verspreidden, meer bepaald dat ze mensen bedrogen en men moest stemmen voor UNM. Er waren ook vaak betogingen waaraan u deelnam en die werden vaak ontbonden. Jullie werden dan voor een paar dagen vastgehouden en daarna weer vrijgelaten. Al die jaren had u dergelijke problemen (CGVS, p. 5-6). Ook toen u gevraagd werd waarom u alleen uit Georgië was vertrokken en uw vrouw en kinderen ginder zijn achtergebleven, antwoordde u dat de problemen aan u gelinkt waren en u vervolgd werd door de politie. Meer bepaald werd u het slachtoffer van arrestaties, vasthoudingen en fysiek geweld (CGVS, p. 7). Ook hier gebruikte u meervoudsvormen. Toen later echter gevraagd werd wanneer u dan de laatste keer tijdens een demonstratie werd gearresteerd, repliceerde u plots dat de arrestatie op 27 september uw enige vasthouding was. Andere keren werd u niet gearresteerd (CGVS, p. 21). Deze verklaringen vallen uiteraard niet met elkaar te rijmen.

Aan de door u ingeroepen arrestatie op 27 september 2013 kan trouwens geen geloof gehecht worden. Zoals hierboven reeds aangehaald, verklaarde u hierover dat er op 27 september 2013 presidentverkiezingen plaatsvonden in Georgië en er toen ook met u iets gebeurd is (CGVS, p. 20). Later legde u uit dat u op 27 september 2013, toen er presidentsverkiezingen waren, ook gearresteerd werd. Nog in dit verband zei u dat u toen samen met andere leden van UNM, 15 in totaal, werd meegenomen vanop Marjanishvili Avenue, waar op dat moment een demonstratie aan de gang was. U werd overgebracht naar het Isani-Samgori politiedepartement en werd uiteindelijk op de 3de dag vrijgelaten (CGVS, p. 20). Gevraagd wat er dan tijdens uw 3 dagen durende vasthouding gebeurde, vertelde u dat u werd geslagen, ondervraagd en beledigd. U besloot dat toen Georgian Dream won, de president werd gekozen en jullie uit de detentiecel vrijgelaten werden (CGVS, p. 21). Uit het geheel van uw verklaringen kan bijgevolg afgeleid worden dat u gearresteerd zou zijn op 27 september 2013 en dat die dag in Georgië presidentsverkiezingen gehouden werden. Deze verklaringen zijn echter volledig in strijd met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Uit deze informatie blijkt namelijk dat de presidentsverkiezingen in Georgië in 2013 plaatsvonden op 27 oktober 2013 en niet op 27 september zoals u verklaarde. De geloofwaardigheid van uw verklaringen komt hierdoor reeds volledig op de helling te staan. Daarnaast zij er ook op gewezen dat u bij de DVZ nooit melding hebt gemaakt van deze arrestatie. U werd bij de DVZ nochtans uitdrukkelijk gevraagd of u ooit werd gearresteerd of in de gevangenis hebt gezeten, waarmee zowel een hechtenis voor een kortere tijd in bijvoorbeeld een politiekantoor als een opsluiting voor langere tijd in een gevangenis of kamp bedoeld werd (Vragenlijst CGVS, nr. 3.1). Bovendien verklaarde u aan het begin van uw gehoor bij het CGVS dat u bij de DVZ in het kort alle feiten en problemen had kunnen vertellen die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek uit Georgië. U bevestigde tevens dat de neerslag van uw verklaringen bij de DVZ, zoals u die ook na afloop

van uw interview bij de DVZ werd voorgelezen, volledig correct was (CGVS, p. 3). Bij de DVZ had u deze neerslag na het voorlezen ervan trouwens ook reeds ter goedkeuring ondertekend. Het feit dat u deze arrestatie bij de DVZ nooit hebt vermeld, niettemin hier uitdrukkelijk naar geïnformeerd werd, ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid ervan.

Ook op andere punten kon u uw asielrelaas niet aannemelijk maken. Zo bestaan er ernstige twijfels over het door u aangemeten politieke profiel en de door u ingeroepen politieke activiteiten. Vooreerst zij er op gewezen dat u, zoals hierboven reeds geargumenteed, de presidentsverkiezingen in 2013 situeerde op 27 september ipv 27 oktober, wat reeds ernstige vragen doet rijzen over uw politieke profiel en activiteiten. Verder verklaarde u sinds 2010 officieel in dienst te zijn van UNM. U werd aangenomen om propaganda te verspreiden onder de bevolking (CGVS, p. 5-6). U kon deze verklaringen tijdens uw interview echter op geen enkele wijze hard maken. U legde wel een attest voor van UNM, waarin te lezen staat dat u sinds 2010 lid bent van UNM in het district Mtatsminda en u actief betrokken was bij de partijactiviteiten. Nergens uit dit attest blijkt echter dat u officieel in dienst was bij UNM, wat reeds opmerkelijk is. Daarom werd u na afloop van uw interview bij het CGVS gevraagd om alsnog documenten over te maken waaruit uw tewerkstelling bij UNM blijkt. U stemde hiermee in en kreeg hiervoor 2 weken de tijd. Pas op 12 mei 2015, bijna 2 maanden na uw interview bij het CGVS, ontving het CGVS van uw advocaat een faxkopie van uw rekeninguittreksel bij de TBC bank voor de periode 1/5/2010 tot 27/4/2015. Hoewel het hier slechts een kopie betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan, blijkt hieruit dat u van mei 2010 tot september 2013 een salaris zou hebben ontvangen van UNM. Het is echter opmerkelijk dat dit rekeninguittreksel betrekking heeft op de periode mei 2010 tot april 2015 en de laatste uitbetaling door UNM dateert van september 2013, terwijl u verklaarde tot oktober 2014 voor UNM te hebben gewerkt (CGVS, p. 5 en 15). Hoe dan ook kan hieruit niet worden afgeleid welke activiteiten u voor UNM vervulde en is dit uittreksel op zich onvoldoende om aan te tonen dat u omwille van deze activiteiten in 2014 problemen zou hebben gekend met uw autoriteiten. Verder is het trouwens erg opvallend dat u niet wist dat UNM reeds op 19 april 2013 een eerste grote betoging hield na de verkiezingsnederlaag van oktober 2012, te meer aangezien u verklaarde dat een van uw taken erin bestond betogingen te organiseren en demonstraties voor te bereiden (CGVS, p. 5). Gevraagd wat de eerste demonstratie was die werd gehouden door de oppositie na de parlementaire verkiezingen van 2012, repliceerde u dat er een grote betoging was op de dag van de presidentsverkiezingen, meer bepaald op 27 september 2013, omdat er sprake was van verkiezingsfraude (CGVS, p. 24). Voor deze grote demonstratie vonden er sinds de parlementsverkiezingen van 2012 geen dergelijke, grootschalige demonstraties plaats. Er waren in de periode na de parlementsverkiezingen van 2012 tot de presidentsverkiezingen van 2013 wel kleinere demonstraties, zowel in Tbilisi als in kleinere regio's. Gevraagd welke de eerste demonstratie was waaraan uw partij deelnam na de parlementaire verkiezingen van 2012 in Tbilisi zelf, antwoordde u dat u zich niet herinnerde dat er zo'n demonstratie was. Er waren wel kleinere partijen die demonstraties hielden, maar daar nam u niet aan deel (CGVS, p. 25). Dat u zich niet zou herinneren dat er op 19 april 2013 een grote betoging plaatsvond in Tbilisi, die georganiseerd werd door UNM en waaraan meer dan 10 000 mensen deelnamen (zie info toegevoegd aan het administratieve dossier), is in deze niet aannemelijk en haalt de geloofwaardigheid van het door u aangemeten politieke profiel en de door u verklaarde politieke activiteiten verder onderuit.

Ook de problemen die u omwille van uw politieke lidmaatschap en activiteiten in 2014 zou hebben gekend, kon u niet aannemelijk maken. Zo is het vooreerst opmerkelijk dat in het reeds aangehaalde attest van UNM d.d. 24/10/2014 geen melding wordt gemaakt van de door u ingeroepen problemen. U verklaarde nochtans dat de auteur van het attest, I. (...), van uw problemen op de hoogte was. U bracht hem immers zelf op de hoogte van zowel de aanval op u aan de ingang van uw appartement in april 2014 (CGVS, p. 14) als van de mishandeling door politieagenten waarvan u het slachtoffer werd op 8 oktober 2014 (CGVS, p. 18). Aangezien dit attest dateert van 24 oktober 2014, u I. (...) op 18 oktober reeds op de hoogte bracht van het incident met de politie en uw plannen om het land te verlaten en u hem om die reden ook om een nieuwe partijlidkaart vroeg – uw vorige was op 8 oktober 2014 door de politieagenten in beslag genomen samen met uw portefeuille (CGVS, p. 18) –, is het zeer opmerkelijk dat in dit attest over geen van beide incidenten iets vermeld wordt. Verder verklaarde u dat u na het incident van 8 oktober 2014 naar het Republikeinse Ziekenhuis van Zugdidi ging aangezien u tijdens dit incident ernstig mishandeld werd door uw aanvallers. In het ziekenhuis werd een scan genomen en kreeg u te horen dat u een barst had in een van uw ribben. U werd niet in het ziekenhuis opgenomen, maar kreeg wel medicatie (CGVS, p. 17-18). Hiervan kon u echter geen enkel document neerleggen. U kreeg na afloop van uw interview bij het CGVS nochtans twee weken tijd om de betreffende documenten uit Georgië te laten opsturen (CGVS, p. 29). Tot op heden, bijna 4 maanden na uw interview, heeft het CGVS deze documenten nog steeds niets ontvangen.

Voorts is het evenzeer opmerkelijk dat er sinds uw vertrek uit Georgië niets meer gebeurd is in Georgië met betrekking tot uw problemen (CGVS, p. 19). Toen u erop gewezen werd dat het, gelet op uw

verklaringen dat uw belagers u dood willen en u bij terugkeer vermoord zal worden, erg opmerkelijk is dat uw belagers ondertussen zelfs niet eens hebben geprobeerd om uit te zoeken of u na het incident in oktober 2014 al dan niet nog in leven bent, dan wel of u nog in het land bent, kon u geen aannemelijke verklaring geven. U opperde slechts dat het ook mogelijk is dat uw belagers indirect hebben uitgeklaard of u nog in het dorp bent of niet. Ze moeten niet noodzakelijk aan uw moeder vragen of u nog in het dorp bent, maar kunnen dit ook indirect uitklaren. Ze kunnen bijvoorbeeld zien dat u er niet meer bent (CGVS, p. 31). Deze verklaringen overtuigen niet.

Tot slot maakte u ook uw reisroute niet aannemelijk. U verklaarde immers vanuit Lvov (Oekraïne), verborgen in de laadruimte van een vrachtwagen, illegaal naar België te zijn gereisd. Vermoedelijk betrad u de Schengenzone via Polen en u kende onderweg geen problemen (CGVS, p. 11-12). Verder stelde u dat er vooraf geen afspraken werden gemaakt over wat u diende te doen indien er onderweg iets zou mislopen of u ontdekt zou worden. De chauffeur/passeur had u vooraf ook gevraagd uw paspoort aan hem af te geven omdat u dit niet meer nodig zou hebben. Waarom hij u dit vroeg, wist u niet (CGVS, p. 12). Deze verklaringen zijn echter niet aannemelijk. Vooreerst blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte controles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU- of Schengenzone te betreden zonder geldige reisdocumenten. Aan de Poolse grens worden vrachtwagens die de EU binnenkomen twee maal gecontroleerd. Hierbij wordt voor geladen vrachtwagens gebruik gemaakt van gespecialiseerde apparatuur zoals CO2-detectieapparatuur, microsearch en x-rayscans. Door middel van microsearch kan de hartslag van eventuele verstekelingen worden opgespoord. Als gevolg van deze controles zou de aanwezigheid van verstekelingen niet onopgemerkt blijven. Bij lege vrachtwagens wordt nagegaan of de binnen- en buitenafmetingen overeen komen. Gelet op de ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers is het verder onwaarschijnlijk dat hij zijn klant niet op de hoogte heeft gebracht van wat deze zou moeten doen indien er onderweg iets fout zou lopen. Dit doet dan ook vermoeden dat u uw Georgisch paspoort, waarvan u verklaarde dat het was ingehouden door de chauffeur (CGVS, p. 11), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Toen u met dit vermoeden en de hierboven aangehaalde informatie geconfronteerd werd, bleef u vasthouden aan uw eerdere verklaringen. U argumenteerde dat u niet wist welke weg de chauffeur had genomen en dergelijke smokkelaars/passeurs net zoveel betaald worden – u betaalde 2000 euro- omdat ze erin slagen mensen de EU binnen te loodsen. U vroeg eveneens waarom u uw paspoort zou achterhouden indien u op een andere wijze naar België was gekomen (CGVS, p. 29). Deze verklaringen kunnen het vermoeden dat u uw paspoort bewust achterhoudt niet weerleggen. Het louter vasthouden aan uw eerdere verklaringen volstaat immers niet om dit vermoeden op te heffen. Te meer omdat deze verklaringen zoals hierboven uiteengezet, niet aannemelijk zijn. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Het overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde document, uw rijbewijs, is niet van dien aard dat het bovenstaande beslissing kan wijzigen. Uw rijbewijs bevat immers louter identiteitsgegevens, die hier niet betwist worden, maar geen informatie aangaande de door u ingeroepen problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het verbod van willekeur, van de “*beginselen van behoorlijk bestuur*” en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel voert verzoekende partij wederom de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de “*beginselen behoorlijk bestuur*” en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een derde en laatste middel haalt

verzoekende partij ten slotte de schending aan van artikel 3 EVRM *juncto* artikel 13 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het “*fair play-beginsel*” en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. In verband met de opgeworpen schending van het “*fair play-beginsel*” merkt de Raad op dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier dit beginsel zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld beginsel. Dit onderdeel van het derde middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoont op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het derde middel is derhalve evenmin ontvankelijk.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij louter melding maakt van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of aanduiding hoe deze voormeld artikel zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormeld artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het derde middel onontvankelijk.

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle

elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.6.1. Verzoekende partij wijst er in haar verzoekschrift op dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk leiden tot de ongegrondheid van de asielaanvraag, dat verschillende verklaringen elkaar uiteraard kunnen aanvullen en dat de gebeurlijke tegenstellingen en lacunes hoe dan ook niet van die aard zijn om een weigeringsbeslissing te gronden. Verzoekende partij duidt er verder op dat steeds dient te worden nagegaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan haarzelf.

2.2.6.2. De Raad beaamt dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk dienen te leiden tot de ongegrondheid van de asielaanvraag. *In casu* heeft verwerende partij echter vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekende partij gelet op de op verschillende punten vage, inconsistente en weinig overtuigende verklaringen van verzoekende partij, de ernstige twijfels over het door verzoekende partij aangemeten politieke profiel en de door haar ingeroepen politieke activiteiten, de vaststelling dat verzoekende partij de problemen die zij omwille van haar politieke lidmaatschap en activiteiten in 2014 zou hebben gekend evenmin aannemelijk kon maken en het opmerkelijke gegeven dat er sinds haar vertrek uit Georgië niets meer gebeurd is in Georgië met betrekking tot haar problemen. Aangezien voormelde bevindingen allen betrekking hebben op essentiële elementen van het weergegeven asielrelaas zijn deze wel degelijk van aard om de weigeringsbeslissing te gronden. De Raad merkt verder eveneens op dat deze vaststellingen gebaseerd zijn op de uitgebreide verklaringen die verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal heeft afgelegd met behulp van een tolk. Dat de door verwerende partij ingeroepen elementen wel degelijk te wijten zijn aan verzoekende partij zelf, spreekt bijgevolg voor zich.

Betreffende het verweer dat verschillende verklaringen elkaar uiteraard kunnen aanvullen, merkt de Raad op dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de opeenvolgende tegenstrijdige verklaringen hoe dan ook niet met elkaar kunnen worden verzoend. Het is derhalve niet zo dat deze verklaringen elkaar kunnen aanvullen of dat bepaalde verklaringen kunnen worden beschouwd als een meer uitgebreide versie van de vorige verklaringen die werden afgelegd. Dit – overigens zeer algemeen – verweer kan derhalve niet door de Raad worden bijgetreden.

2.2.7.1. Verzoekende partij meent dat er *in casu* door verwerende partij geen enkele feitenvinding is gebeurd in de zin dat niets wordt onderzocht en dat verwerende partij zich ertoe heeft beperkt tot een eenzijdige interpretatie van haar verklaringen en de bewering dat er een aantal tegenstrijdigheden in haar verklaringen aan de orde zouden zijn. Verzoekende partij oppert dat verwerende partij in haar beslissing zomaar ten onrechte tal van zaken gaat opwerpen, zogezegd ten nadele van haar, terwijl in werkelijkheid deze elementen geenszins correct zijn en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van haar asielaanvraag. Het is in dit verband opvallend dat alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten. Verzoekende partij wenst met de meeste klem te protesteren tegen de veronderstellingen die gemaakt worden en waarbij telkens opnieuw de nadruk wordt gelegd op het gebrek aan bewijzen, beweerdelijke tegenstrijdigheden en uiteindelijk het feit dat de verklaringen van verzoekende partij als ongeloofwaardig zouden moeten worden afgedaan. Het druist volgens verzoekende partij in tegen de beginselen van behoorlijk bestuur om zomaar op basis van eigen eenzijdige inzichten haar aanvraag te weigeren, waarbij er een duidelijk gevaar van willekeur optreedt, gezien zowel de verklaringen als de stukken zomaar eenzijdig worden afgewezen als zijnde ongeloofwaardig. Verder voert verzoekende partij nog aan dat uit de bestreden beslissing blijkt dat zij in de mate van het mogelijke heeft geantwoord op de vragen, doch dat zij uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten. Daarnaast vermeldt verzoekende partij nog dat het een essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit vermoed wordt, doch dient te worden bewezen.

2.2.7.2. De Raad merkt vooreerst op dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij zich geenszins heeft beperkt tot een “*eenzijdige interpretatie*” van de verklaringen van verzoekende partij en de bewering dat er een aantal tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekende partij aan de orde zouden zijn. Verwerende partij heeft wel degelijk alle door verzoekende partij aangegeven feiten en elementen onderzocht en zij heeft op omstandige wijze uiteengezet waarom er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij weergegeven asielmotieven. Gelet op de uitgebreide motivering van verwerende partij, waarbij alle door verzoekende partij aangereikte

documenten en gebeurtenissen worden besproken, stelt de Raad vast dat er wel degelijk een nauwkeurige feitenvinding heeft plaatsgevonden – waarbij de Raad eveneens wenst te verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.18. – en dat er geenszins sprake is van “*eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten*”. Verzoekende partij preciseert overigens niet welke gegevens verkeerd werden geïnterpreteerd en wat de precieze impact zou zijn van deze zogenaamde eenzijdige interpretatie.

Verder is de Raad van oordeel dat het verweer van verzoekende partij dat zij in de mate van het mogelijke heeft geantwoord op de aan haar gestelde vragen, doch dat zij uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten, geen concrete weerlegging inhoudt van de vastgestelde vaagheden, inconsistenties en onwetendheid die door verwerende partij werden vastgesteld. Evenmin blijkt uit de bestreden beslissing dat van verzoekende partij wordt vereist “*alles te weten*”.

Inzake de opmerking dat verzoekende partij met de meeste klem tegen de werkwijze van verwerende partij wenst te protesteren, duidt de Raad er nogmaals op dat uit de inhoud van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij alle door verzoekende partij aangereikte feiten en elementen in aanmerking heeft genomen en dat zij op genoegzame wijze heeft gemotiveerd waarom haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend. Van de door verzoekende partij aangehaalde werkwijze is *in casu* geen sprake.

2.2.8.1. Verzoekende partij stelt bij haar feitenrelaas te blijven dat ook overeenstemt met de werkelijkheid en dat zij niet anders kan dan dit verhaal te vertellen. Het kan haar evenmin ten kwade geduid worden dat zij zich in de geschetste omstandigheden niet nog langer in gevaar heeft gebracht om de nodige bewijsstukken te verzamelen of om meer informatie te bekomen. Bovendien kon er wel degelijk een bewijs worden voorgelegd met betrekking tot haar ziekenhuisopname, doch was er geen bereidheid van de kant van het Commissariaat-generaal om te wachten totdat verzoekende partij de nodige documenten bekomen had. Ondertussen bekam verzoekende partij evenwel nog bijkomende originele stukken, die zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 3 en 4). In het eerste stuk (bijlage 3) dat uitgaat van het “*ZUGDIDI MULTI-FIELD CLINICAL HOSPITAL*” wordt bevestigd dat verzoekende partij verzorgd werd in dit ziekenhuis. Het tweede stuk (bijlage 4) betreft een verklaring van de twee personen die verzoekende partij hebben gevonden en haar hebben overgebracht naar het ziekenhuis.

2.2.8.2. De Raad wijst erop dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid dat van verzoekende partij werd verwacht dat zij zichzelf “*in de geschetste omstandigheden*” nog langer in gevaar zou hebben gebracht om de nodige bewijsstukken te verzamelen. In de bestreden beslissing wordt door verwerende partij louter opgemerkt dat aan verzoekende partij na afloop van haar gehoor op het Commissariaat-generaal werd gevraagd om alsnog documenten over te maken waaruit haar tewerkstelling bij UNM blijkt en waaruit haar bezoek aan het ziekenhuis na het incident van 8 oktober 2014 blijkt. De Raad ziet niet in op welke wijze verzoekende partij zichzelf in gevaar zou brengen door dergelijke documenten vanuit België te verzamelen.

Daar waar verzoekende partij stelt dat er wel degelijk een bewijs kon worden voorgelegd met betrekking tot de ziekenhuisopname van verzoekende partij, doch dat er geen bereidheid was van de kant van het Commissariaat-generaal om te wachten totdat verzoekende partij de nodige documenten bekomen had, meent de Raad dat deze opmerking iedere ernst mist. Immers kreeg verzoekende partij na afloop van haar interview bij het Commissariaat-generaal twee weken tijd om dergelijke documenten uit Georgië te laten opsturen (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 19/03/2015, p. 33) en blijkt uit de bestreden beslissing dat op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen, bijna vier maanden na het gehoor van verzoekende partij, het Commissariaat-generaal deze documenten nog steeds niet had ontvangen.

Hoe dan ook, de Raad is van oordeel dat de thans door verzoekende partij aangebrachte stukken (bijlagen 3 en 4 van het verzoekschrift) geenszins van aard zijn om de door haar voorgehouden problemen in 2014 omwille van haar politieke lidmaatschap en activiteiten aan te tonen. Immers betreffen deze documenten louter kopieën waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

2.2.9. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift bemerkt dat er in de bestreden beslissing foutief vermeld staat dat zij op 27 september 2013 werd gearresteerd, terwijl zij in werkelijkheid op 27 oktober 2013 werd gearresteerd, dag waarop ook de verkiezingen plaatsvonden, stellende dat er hier misschien iets verkeerd gelopen is met de vertaling, stelt de Raad vooreerst vast dat uit het verslag van

haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 19 maart 2015 duidelijk blijkt dat verzoekende partij verklaarde op 27 september 2013 te zijn gearresteerd en herhaaldelijk bevestigde op deze datum te zijn gearresteerd (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 19/03/2015, p. 20-21). Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de vaststelling van verwerende partij dat de verklaringen van verzoekende partij niet overeenkomen met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt te wijten zou zijn aan de vertaling van het Georgisch naar het Nederlands. Overigens bestaat, hoewel het gehoorverslag van de commissaris-generaal geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt, een vermoeden van wettigheid tot het bewijs van het tegendeel dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoeker kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd. Verzoekende partij duidt op geen enkele wijze aan hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling deze conversaties op een foutieve wijze konden zijn neergeschreven. Verzoekende partij blijft hier in gebreke. Dienvolgens is haar argument met betrekking tot de vertaling niet van aard om de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat de verklaringen van verzoekende partij – uit het geheel van haar verklaringen kan worden afgeleid dat zij gearresteerd zou zijn op 27 september 2013 en dat die dag in Georgië presidentsverkiezingen gehouden werden – niet overeenstemmen met de objectieve informatie waaruit blijkt dat de presidentsverkiezingen in Georgië op 27 oktober 2013 plaatsvonden, in een ander daglicht te stellen.

2.2.10. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift bemerkt dat er sprake was van verschillende kleinere arrestaties en niet van grootschalige arrestaties – wel was er sprake van grootschalige demonstraties – en meent dat er verwarring is ontstaan door geen onderscheid te maken tussen beide, is de Raad echter van mening dat deze opmerking geenszins volstaat om de vage, inconsistente en weinig overtuigende verklaringen van verzoekende partij omtrent de problemen die zij reeds had gekend voor het incident op 20 april 2014 te weerleggen of te verklaren. Meer bepaald werd door verwerende partij vastgesteld dat uit het geheel van de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij aanvankelijk tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal herhaaldelijk aangaf dat zij in Georgië meermaals gearresteerd werd omwille van haar politieke lidmaatschap en/of activiteiten, terwijl zij later tijdens haar gehoor plots stelde dat de arrestatie op 27 september 2013 haar enige vasthouding was en dat zij de andere keren niet gearresteerd werd. Gezien verzoekende partij aanvankelijk duidelijk aangaf reeds meerdere keren te zijn gearresteerd tijdens een demonstratie (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 19/03/2015, p. 7, 19-20), om vervolgens dan weer uitdrukkelijk te stellen dat de arrestatie op 27 september 2013 haar enige vasthouding was en dat zij de andere keren niet werd gearresteerd (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag 19/03/2015, p. 21), ziet de Raad niet in hoe deze tegenstrijdigheid verklaard kan worden door het feit dat er geen onderscheid zou zijn gemaakt tussen 'verschillende kleinere arrestaties' en 'grootschalige arrestaties'. Dergelijke nuance wordt door verzoekende partij immers nergens tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal gemaakt.

2.2.11. Wat betreft het betoog van verzoekende partij dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt beweerd alsof zij niet zou weten dat er op 19 april 2013 een eerste grote betoging werd gehouden na de verkiezingsnederlaag, daar zij dit wel degelijk wist en nooit anders heeft verklaard, stelt de Raad echter vast dat toen aan verzoekende partij tijdens haar gehoor werd gevraagd wat de eerste demonstratie was die werd gehouden door de oppositie na de parlementaire verkiezingen van 2012, verzoekende partij antwoordde dat er een grote betoging was op de dag van de presidentsverkiezingen, meer bepaald op 27 september 2013, omdat er sprake was van verkiezingsfraude (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 19/03/2015, p. 24). Zij gaf verder aan dat er voor deze grote demonstratie er sinds de parlementsverkiezingen van 2012 geen dergelijke, grootschalige demonstraties plaatsvonden en dat er in de periode na de parlementsverkiezingen van 2012 tot de presidentsverkiezingen van 2013 wel kleinere demonstraties waren, zowel in Tbilisi als in kleinere regio's. Toen vervolgens aan verzoekende partij gevraagd werd welke de eerste demonstratie was waaraan haar partij deelnam na de parlementaire verkiezingen in 2012 in Tbilisi zelf, stelde zij dat zij zich niet herinnerde dat er zo'n demonstratie was en dat er wel kleinere partijen waren die demonstraties hielden, maar daar nam zij niet aan deel (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 19/03/2015, p. 25). Dat zij wel degelijk wist dat er op 19 april 2013 een eerste grote betoging werd gehouden na de verkiezingsnederlaag van oktober 2012 en dat zij nooit anders heeft verklaard, zoals verzoekende partij beweert in haar verzoekschrift, blijkt dan ook allesbehalve uit haar verklaringen tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal.

2.2.12. Daar waar verzoekende partij stelt dat er wel degelijk mensen op zoek zijn naar haar, waardoor haar leven dan ook in gevaar is ingeval van terugkeer, en dat zij niet gezegd heeft dat haar belagers het

haar moeder moesten vragen waar zij is, doch het tegendeel heeft verklaard, stelt de Raad evenwel vast dat door verwerende partij in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat door verzoekende partij werd verklaard dat er sinds haar vertrek uit Georgië niets meer gebeurd is in Georgië met betrekking tot haar problemen (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 19/03/2015, p. 19). Toen zij erop werd gewezen dat het, gelet op haar verklaringen dat haar belagers haar dood willen en zij bij terugkeer vermoord zal worden, erg opmerkelijk is dat haar belagers ondertussen zelfs niet eens hebben geprobeerd om uit te zoeken of zij na het incident in oktober 2014 al dan niet nog in leven is, dan wel of zij nog in het land is, opperde verzoekende partij slechts dat het ook mogelijk is dat haar belagers indirect hebben uitgeklaard of zij nog in het dorp is of niet en dat ze niet noodzakelijk aan haar moeder moeten vragen of zij nog in het dorp is, maar dit ook indirect kunnen uitklaren. Zo kunnen zij bijvoorbeeld zien dat zij er niet meer is (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 19/03/2015, p. 31). De Raad meent evenwel dat dergelijke verklaringen geenszins overtuigend zijn, daar dit loutere vermoedens van verzoekende partij betreffen en verzoekende partij geen enkele concrete aanwijzing heeft dat haar belagers indirect meer informatie over het lot van verzoekende partij bekomen zouden hebben. Ook waar zij in haar verzoekschrift beweert dat er wel degelijk mensen op zoek zijn naar haar, dient vastgesteld te worden dat verzoekende partij echter geen concrete aanwijzingen aanbrengt waaruit dit blijkt.

2.2.13.1. Verder meent verzoekende partij dat er ten onrechte wordt beweerd dat *Georgian Dream* op vreedzame wijze aan de macht zou zijn gekomen en dat er geen sprake zou zijn geweest van fysieke agressie en stelt zij dat de manier waarop *Georgian Dream* aan de macht is gekomen geenszins zo vreedzaam was als voorgehouden wordt en dat zij persoonlijk het slachtoffer is geworden van fysieke agressie. Dit blijkt uit de door haar als bijlage bij haar verzoekschrift toegevoegde stukken (bijlagen 3-4). Verzoekende partij bemerkt dat in Georgië tot op heden verscheidene problemen van mensenrechtenschendingen voorkomen en dat het volkomen ten onrechte is dat verwerende partij opwerpt alsof alles thans opgelost is doordat *Georgian Dream* aan de macht is gekomen. In werkelijkheid is de situatie aldaar ernstig en precair en is het leven van verzoekende partij in de geschetste omstandigheden ten zeerste in gevaar. Ten slotte wijst verzoekende partij er nog op dat het niet is omdat er in de informatie waarover verwerende partij beschikt geen melding wordt gemaakt van algemene fysieke agressie, dat deze niet aan de orde zou zijn in individuele gevallen.

2.2.13.2. De Raad wijst verzoekende partij vooreerst op de motivering van verwerende partij dat volgens de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 14, landeninformatie, deel 1) blijkt dat de *Georgian Dream*-coalitie onder leiding van Bidzina Ivanisjvili op vreedzame en regelmatige wijze de parlementsverkiezingen van 1 oktober 2012 en de presidentsverkiezingen van 27 oktober 2013 van de *United National Movement (UNM)*, die Georgië bestuurde sinds de Rozenrevolutie van november 2003, won; dat er geen sprake is van concrete gevallen van fysieke agressie of doodsb bedreigingen door vertegenwoordigers van de autoriteiten tegen gewone sympathisanten of activisten van de *UNM*; dat waar blijkt dat er zich incidenten van fysieke agressie of bedreigingen hebben voorgedaan, deze incidenten uitgingen van individuen, zonder dat er sprake is van een orkestrering door *Georgian Dream*, die dergelijke incidenten integendeel openlijk veroordeelde; dat de autoriteiten niet betrokken zijn bij dergelijke incidenten en dat ze redelijke maatregelen nemen om dergelijke incidenten trachten te voorkomen, waardoor de schade steeds beperkt bleef, en dat ze ook optreden tegen daders van gebeurlijke incidenten en, ten slotte, dat ook de organisatie *Georgian Young Lawyers' Association (GYLA)* aangeeft dat er geen reden is om aan te nemen dat een aanhanger van *UNM* niet op bescherming van de politie kan rekenen. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen objectieve andersluidende informatie bijbrengt waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt niet correct zou zijn. De opmerking van verzoekende partij dat de manier waarop *Georgian Dream* aan de macht is gekomen geenszins zo vreedzaam was als voorgehouden wordt en dat er wel degelijk individuele gevallen zijn van fysieke agressie, betreft dan ook een blote bewering die door verzoekende partij op generlei wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd. Daar waar verzoekende partij verwijst naar haar asielrelaas en naar de door haar aangebrachte stukken (bijlagen 3-4 van het verzoekschrift) om aan te tonen dat er wel degelijk gevallen zijn van fysieke agressie, wijst de Raad er evenwel op dat uit wat voorafgaat blijkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij aangemeten politieke profiel en de door haar ingeroepen politieke activiteiten en aan de problemen die verzoekende partij beweert te hebben gekend in Georgië omwille van haar politieke lidmaatschap en activiteiten. Tevens werd vastgesteld dat de door verzoekende partij aangebrachte documenten (bijlagen 3-4 van het verzoekschrift) niet van aard zijn om de door haar voorgehouden problemen in 2014 aan te tonen (zie punt 2.2.8.2.). Verzoekende partij heeft dan ook geenszins aannemelijk gemaakt dat zij in Georgië problemen kende met de Georgische autoriteiten

vanwege haar lidmaatschap van en activiteiten voor de politieke partij *United National Movement (UNM)*. De motivering van verwerende partij dat verzoekende partij in geval van terugkeer naar Georgië vanwege de autoriteiten geen redenen heeft om fysieke agressie of doodsb bedreigingen te vrezen alleen omdat zij een sympathisant of activist van de *UNM* is/geweest is en dat er evenmin concrete aanwijzingen voorhanden zijn waaruit kan worden afgeleid dat verzoekende partij zich, ingeval van bedreiging door derden, niet zou kunnen beroepen op de bescherming geboden door de huidige Georgische autoriteiten, waarbij het Commissariaat-generaal niet beschikt over informatie waaruit kan blijken dat de geboden bescherming niet zou voldoen aan de bepalingen voorzien in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet, blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.14. Betreffende de opmerking van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat verwerende partij steeds één en ander kan nagaan via haar bronnen en zodoende kan vaststellen dat er sprake is van een waarheidsgetrouwe uiteenzetting van de feiten, herhaalt de Raad dat de bewijslast op de kandidaat-vluchteling zelf berust en dat deze alle feiten en gegevens dient aan te brengen om aan te tonen dat zijn asielaanvraag gerechtvaardigd is. Bovendien wijst de Raad erop dat het niet tot de taak van de commissaris-generaal behoort om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De kritiek dat verwerende partij onderzoek had moeten verrichten, waarbij nog dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij niet verduidelijkt wat verwerende partij precies diende te onderzoeken, wordt dan ook onterecht aangevoerd.

2.2.15. Waar verzoekende partij, zonder enige nadere informatie, nog benadrukt dat haar broer I. in België erkend werd als vluchteling, wijst de Raad erop dat elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Verzoekende partij brengt geen gegevens aan die ertoe zouden kunnen leiden te besluiten dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt louter en alleen op grond van het statuut van haar broer. Verzoekende partij kan zich dan ook niet zonder meer steunen op de erkenning van haar familieleden teneinde een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

2.2.16. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.17. Waar verzoekende partij aanvoert dat verwerende partij helemaal niet heeft onderzocht en niet heeft gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet kan wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. De Raad wijst er bovendien op dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Georgië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.18. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn

beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 13 en 14) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 19 maart 2015 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Georgisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.19. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT